

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Pháp thoại chùa Tiêu Dao – 17/10/2023

Sáng nay chúng tôi có một bài giảng ở chùa Vĩnh Lộc, tôi chỉ nói đến một chữ “vĩnh” thôi. Vĩnh = lâu bền. Sống ở đời này ai cũng thích lâu bền hết, có vấn đề là : Cái gì cần phải lâu bền? Cái gì có thể lâu bền? Cách thức làm sao giữ được lâu bền?

Nghe cho kỹ:

- Cái mình muốn lâu bền là cái gì?
- Cái đó có thể làm cho nó lâu bền hay không?
- Cách thức làm sao giữ cho nó lâu bền?

Nguyên cả tên chùa tôi chỉ lấy chữ “vĩnh” thôi = bền.

Chiều nay ở chùa Tiêu Dao tôi lấy tên chùa một chữ “Dao” thôi, để làm kỷ niệm. Mai này chạy xe ngang chùa thấy chữ “tiêu dao” nhớ bài giảng đêm nay, không phải nhớ tôi.

Nhìn tên chùa, nghe ai nhắc tên chùa chỉ nhớ một chữ thôi, đó là chữ “dao” - 遙 (dao/ diêu).

Thưa đại chúng, các vị nghĩ có lẽ tôi đang mua lòng chur tăng, Phật tử chùa tiêu dao, cho nên tôi ráng, tôi gượng, gồng cho ra đề tài chữ “dao”, không phải.

Trong kinh có một bài kinh có tựa có một chữ là “Dao”. Đặc biệt như vậy.

“Dao” có một âm nữa là “Diêu”, bởi cho nên mới có tiêu dao, tiêu diêu. Diêu có nghĩa là gì?

Đêm nay tôi giảng cho bà con, đứng ra thì tôi giảng mỗi chữ “tiêu” = đi chơi. Tiêu dao = Đi chơi xa. Mà tôi thấy mình cũng có thời gian, chứ đứng ra chữ “đi chơi” đây hay lắm.

Tôi chỉ nói nhiều chữ “dao” thôi. Dĩ nhiên, tôi không bỏ chữ “tiêu” đâu. Không bỏ.

Dao là gì? Phật nói, sống ở đời, phạm – thánh, bậc thánh, người phạm; người sướng – người khổ; thánh với phạm khác nhau ở một chỗ là bậc thánh xa cái gì và gần cái gì. Phạm phụ mình so với bậc thánh khác nhau chỗ nào? Là **mình xa cái gì và mình gần cái gì**.

Nếu người có pháp nhãn nghe cái này đoán ra tôi muốn nói gì đúng không? Giờ tôi hỏi các vị

Một cậu sinh viên con nhà có giáo dục, tánh tình ngoan hiền so với một cậu thanh niên ăn chơi trác tác thì 2 người này, theo các vị mỗi người xa cái gì và gần cái gì, các vị có đoán ra được không? Cậu sinh viên gần cái gì ta? Trường học, giảng đường, sách vở, thầy bạn, giờ đoán được chưa? Còn cậu thanh niên ăn chơi gần cái gì? Rượu, chè, nam nữ, ca hát, âm thanh, ánh sáng của mấy chỗ ăn chơi. Giờ đoán ra chưa?

Tức là, anh chỉ cho tôi biết, anh thường gần cái gì, và anh thường xa cái gì thì tôi đoán ra được con người của anh; đó là hai hạng thánh – phạm.

Tiếp theo là người sướng và người khổ; tùy chuyện mình gần cái gì và mình xa cái gì mà cuộc đời mình máu lệ hay nụ cười. Tôi nghĩ ở đây, ai trên 18 tuổi hiểu tôi muốn nói cái gì. Phật nói trong kinh, đời sống con người chỉ khác nhau ở chỗ: Cái gì cần phải xa thì nên giữ khoảng cách; cái gì cần phải gần thì càng tiếp cận càng tốt.

Cái cần phải xa? Cái gì làm cho mình càng lúc càng trở nên hư đốn, bệ rạc, đổ đốn; cái gì càng làm cho mình đau khổ, làm cho mình si mê, thiếu trí tuệ, cái gì làm cho mình trở nên sống thiếu trách nhiệm, sống xa rời pháp lành, hạnh lành thì cái đó mình phải tránh.

Còn cái gì nó làm cho mình vui, người khác vui, cái gì làm cho đạo đức mình ngày một tốt hơn, thì mình nên gần, nên tiếp cận.

Ở đây, chúng ta có 2 bài kinh. Hai bài kinh đều nói một chữ, đó là chữ “dao”. Mà tôi biết, tôi nhìn cái mặt Phật tử ở đây tôi thấy các vị nghi ngờ lắm: ở đâu mà kinh nào có sẵn trong chùa của tui vậy? Có. Mình không đọc thôi.

Bài kinh thứ nhất là bài kinh [sevitabba sutta](#) , ở trong Trường Bộ Kinh. Ngài Xá Lợi Phất là đệ tử lớn của Đức Phật, ngài dạy thế này:

- Có những chỗ ở mà mình nên tiếp tục ở lại, có những chỗ ở mà mình phải rời xa.
- Có những người bạn mình nên tiếp tục qua lại, có những người bạn mình nên giữ khoảng cách.
- Có những món vật chất mà mình nên sử dụng, có những món vật chất mình không nên sử dụng. Những món vật chất mà nó làm cho mình bị xuống dốc, lui sụt, bất thiện thì nên tránh; những cái gì không làm ảnh hưởng đời sống, đức hạnh và sự an lạc của mình thì mình có thể sử dụng.

Như vậy thì chỗ ở, bè bạn, vật dụng, cái gì mà nó hại mình, làm mình xuống cấp về tinh thần, về tâm linh, về đời sống; thì ngài Xá Lợi Phất ngài dạy, cái đó mình cần giữ khoảng cách. Nên xa. Và, có những cái ngài nói, có những cái nên gần là bởi vì đó là những người, những chỗ ở, những vật dụng, những nhu cầu vật chất nó chỉ giúp mình mà không hại mình thì những thứ đó mình nên tiếp cận.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Kể từ hôm nay đi ngang chùa Tiêu Dao các vị phải nhớ văng vẳng bên tai, ngài Xá Lợi Phất đã từng dạy rằng: Đòi sống thánh hay phàm, người sướng hay người khổ chỉ khác nhau ở chỗ ta biết giữ cự ly thích hợp, giữ khoảng cách thích hợp với một số thứ trong đời, dầu đó là người hay là vật; chuyện đó rất quan trọng.

Các vị tưởng tượng đi, nếu ông xã của mình, bà xã của mình hay lui tới những chỗ không nên lui tới, qua lại với những người không nên qua lại, sử dụng những thứ không nên sử dụng thì có phải nhà tan cửa nát không? Và, đôi với người tu hành cũng vậy. Có những thứ nên tránh, và có những thứ nên cần. Cái đó có không?

Các vị không tin tôi làm thử nha.

Mình đi ra quán nhậu gần đây. Quán nhậu là chỗ người tu nên xa hay gần? Theo các vị nghĩ người đời nên xa hay gần chỗ đó? Giờ nghe kịp chưa?

Bạn bè cũng vậy quý vị. Có những người bạn mà người thân mình họ xấp vô mình ngán. Có. Có những người bạn mình thấy bạn bè mình xấp vô mình vui.

Tôi thấy bà xã tôi, ông xã tôi, cha tôi, mẹ tôi, con tôi, em tôi mà họ lui tới với thiện hữu tri thức mình yên tâm. Nhưng mà ông xã tui, bà xã tui, mẹ tui, cha tui, con tui, mà họ lui tới một số chỗ mình ngại, lo ngay ngáy. Các vị hiểu tôi nói không?

Từ con người cho đến chỗ ở.

Cho nên, chữ Dao = xa, khoảng cách = cự ly hợp lý, thông minh.

Nếu các vị hỏi tôi chiều nay, tại chùa này: Thầy ơi, thầy cho con một chữ để con tu được không? Được, chữ dao = giữ khoảng cách thích hợp với một số thứ, giữ cự ly gần với một số thứ và giữ cự ly xa với một số thứ.

Đức Phật Ngài dạy thế này. Có những chỗ ở, có những thầy bạn, có những vật dụng mà mình nên tránh đã đành rồi; mà còn cái nữa. Có những đề tài suy nghĩ mà mình không nên đề cho nó đến với đầu mình hoài; có những chuyện mình không nên suy nghĩ hoài; hiểu hả. Chỉ là đề tài suy nghĩ thôi, nội dung, tư tưởng thôi mà mình cũng phải cân nhắc, chất lọc, chọn lựa. Bởi vì sao?

Lão Tử có nói một câu rất là hay: Đừng coi nhẹ những suy nghĩ thoáng qua trong đầu. Vì sao vậy? Vì tuy nó thoáng qua nhưng được lặp đi lặp lại nhiều lần nó sẽ biến thành hành động. Hành động lặp đi lặp lại nhiều lần, nó biến thành thói quen; Thói quen chính là con người của chúng ta. Hiểu không?

Tôi thích đua xe. Hồi đầu tôi cũng thích tốc độ, nhưng 1-2 lần, nếu 1-2 lần được lặp đi lặp lại nhiều lần tôi trở thành ác ma trên xa lộ. Tôi chỉ muốn uống say nhẹ nhẹ, thù tạc với bạn bè thôi, nhưng cái muốn đó được lặp đi lặp lại nhiều lần tôi trở thành bợm rượu, sâu rượu. Tôi chỉ muốn qua lại với phụ nữ cho vui thôi, nhưng nếu tôi không biết điểm dừng, sẽ có ngày tôi trở thành người trác táng, người hoang đàng trong tình cảm. Có hiểu không?

Có nghĩa là, đừng coi thường cái gì thoáng qua trong đầu của mình, vì rất có thể nó trở thành ra nhân cách của chúng ta.

Cho nên chữ Dao ở đây = khoảng cách thông minh, hợp lý.

Thông minh, hợp lý đây là sao? Có những khoảng cách mà nó hại mình, có những cái nó giúp mình.

Tin tôi đi. Đêm nay về nghĩ kỹ lại đi.

Chỉ nhớ đức Phật dạy một chữ đó thôi cũng được. Ngài dạy suốt mấy chục năm nhưng bây giờ mình gom toàn bộ lời Phật lại còn có một chữ “dao” = Có những cái mình nên tiếp cận, có những cái mình nên tránh xa.

Như vậy chữ “dao” trong trường hợp này = cự ly thông minh. Khoảng cách thông minh, khoảng cách hợp lý.

Tùy cái. Có những cái mình phải cách nó 1000 km, có những cái mình nên giữ khoảng cách với nó 1 sợi tóc. Vì sao vậy? Vì những cái giúp cho mình thì càng gần càng tốt. Còn có những cái nó hại mình thì càng xa càng tốt. Như vậy, trong trường hợp đó, đời tu của mình, Phật pháp của mình chỉ gói gọn trong một chữ “dao” thôi. Giờ hiểu chưa?

Và, bài kinh thứ hai, đó là bài kinh **viveka sutta** cũng là bài kinh được dịch gói gọn trong chữ “dao” thôi.

Hồi này giờ các vị nhớ không? Chữ “dao” tôi nói là dao là khoảng cách thông minh = có những cái ta nên tránh, có những cái ta nên giữ khoảng cách cần thiết, có những cái ta nên tránh nó càng xa càng tốt, có những cái càng gần càng tốt; đó là bài kinh thứ nhất.

Bài kinh thứ hai là kinh viveka sutta. Đức Phật Ngài dạy rằng, tất cả pháp tu đều có nhiều kiểu tu. Các vị có đồng ý với tôi là một nửa bài giảng, bài kinh tôi vừa nói có phải là pháp tu không?

Bài kinh thứ hai, đức Phật Ngài dạy tất cả những pháp tu có nhiều cách:

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Tu trên hình thức, không có trong nội dung.
- Có trong nội dung mà không có trong hình thức.

Hồi nãy một nửa bài giảng tôi có nói, có những cái cần tránh, có những cái mình càng gần càng tốt vì nó giúp cho mình. Giờ tiếp theo bài kinh thứ hai nó bổ sung cho bài kinh 1. Tôi lựa đại một người tôi nói.

Ông áo đen ông hiểu bài kinh trước nói là cái gì có hại cho ta cho người ta thì ta nên tránh; cái gì làm khổ ta khổ người thì ta nên tránh; cái gì vô ích, vô nghĩa, thì ta nên tránh; cái gì giúp cho mình cho người thì ta nên gần; cái gì hữu ích, có ý nghĩa thì ta nên gần; ông nghe như vậy, bắt đầu ông tu tập theo bài kinh đó.

Tuy nhiên, bài kinh thứ hai, đức Phật giải thích chuyện rất là quan trọng.

Có những người chỉ có tu trên hình thức mà không có trong nội dung. Viveka = khoảng cách, cự ly. Ngài ví dụ, có những người thân rời xa mà tâm không rời xa = ông này nghe nói xa phụ nữ, xa rượu chè, xa nghiện ngập là tốt; gần chư tăng, gần kinh sách, gần kinh sách gần chùa chiền là tốt; nhưng mà khổ một nỗi ông nghe tới đó nhưng trong đời sống ông gần chư tăng, gần kinh sách, gần chùa miếu chỉ trên hình thức thôi. Cái lòng của ông nó lại xa chư tăng, xa chùa miếu. Trường hợp này có không? Bằng chứng là tăng ni có rất là nhiều vị thân ở chùa mà tâm ngoài chùa. Có không?

Nếu các vị không tin tôi nói cái này chắc các vị tin. Các vị có nghe chữ “đồng sàng dị mộng” không? Nó ngủ với mình mà nó nghĩ thẳng hàng xóm, có không? Thì đời tu y hệt như vậy. Có. Có những vị xuất gia trên hình thức, và có những cư sĩ họ chỉ là cư sĩ trên hình thức; có không? Cư sĩ trên hình thức là sao ta? Họ có tóc, họ ở nhà, họ có xe cộ, họ có tài sản nhưng lòng họ đã nguội lạnh hết mọi chuyện sở hữu và hưởng thụ. Họ nguội lạnh chuyện sở hữu và hưởng thụ, họ chỉ mong rảnh cái là chạy lên những góc riêng ngồi xem sách, xem kinh, ngồi thiền, tụng kinh. Hạng này gọi là cư sĩ trên hình thức thôi.

Còn xuất gia trên hình thức cũng vậy. Có những người xuất gia thân ở chùa, miệng tụng kinh mà lòng ở ngoài phố. Y chang như vậy. Và, có những cuộc hôn nhân, nó chỉ có trên hình thức mà nó không có trong nội dung. Các vị biết mà. Tôi còn mong ở đây đừng ai nghĩ tới nó nữa là khác. Có không ta? Thấy mặt ai buồn buồn là nghi có. Hôn nhân trên hình thức, mình lấy nhau lấy trên giá thú, lấy trên nhẫn cưới, mình ràng buộc đời nhau bằng tờ giấy và bằng một chiếc vòng kim loại thôi, nhưng chúng ta chưa bao giờ thuộc về nhau. Đó là hôn nhân trên hình thức.

Ở đây cũng vậy. Ngài dạy:

- Nên tránh cái nào hại mình, nên tránh cái gì hại người.
- Nên tránh cái gì làm cho người và cho mình đau khổ.
- Nên tránh cái gì vô nghĩa, vô bổ, vô ích.

Nhưng Ngài dạy bài kinh thứ hai,

Này các tỳ kheo, có trường hợp người ta chỉ tránh trên hình thức thôi, còn nội dung thì không tránh.

Rồi có trường hợp tránh trên nội dung mà không tránh trên hình thức. Là sao? Các vị hiểu mà. Chưa có điều kiện thì người ta tạm thời như vậy.

ở đây, sẵn tôi nói luôn một chuyện, thế nào cũng có người thắc mắc. Tu là tu tâm chứ đâu phải là tu tướng. Tại sao phải cần hình thức xuất gia chi? Tại sao cần đến chùa miếu, tăng ni chi? Sẵn đây tôi nói luôn.

Theo các vị, mình chữa bệnh là nhờ bác sĩ, y tá, thuốc men, đúng không? Có những trường hợp mình có cần vào bệnh viện nằm không? Sao vậy? Tôi nằm ở đâu cũng được miễn là có bác sĩ, có y tá, có thuốc men, mà tại sao tôi phải vào bệnh viện tôi nằm? Đó là lý do tại sao chúng ta cần một cái chùa, phải cần có thiền viện là như vậy đó.

Nó giống như bệnh viện vậy đó. Ở đâu có tăng ni, ở đâu có Phật pháp thì ở đó tu được; nhưng mà có một điều chùa nó như bệnh viện vậy đó, là một; cái thứ hai, bản thân tăng ni tại sao phải cần đầu trợ, mặc cái này, tại sao vậy? Bản thân mình, mỗi lần đi tắm mình nhớ cái đầu mình nhớ mình là ai. Mình tắm xong mình mặc cái này vô mình nhớ mình là ai. Hiểu không? Hoặc có nhiều lúc mình quên tu mình thấy cái này treo tòng teng trong phòng mình cũng nhớ mình là ai. Xong chưa? Đó là về phía mình, đó là tự nhắc.

Còn trường hợp thứ hai. Khi mình mặc cái này, mình nhìn phản ứng người ta đối với mình lúc đó người ta đang nhắc mình, có đúng không? ở đây có ai có xe không? Xe đưa ra ngoài phố dzục được không? Các vị chờ tôi tới quán nhậu được không? Các vị nghĩ tôi lúc bước vào ánh mắt người ta dành cho tôi lúc đó sẽ ra sao? Có hiểu không? như vậy ánh mắt người ta nhắc tôi, có đúng không? Người ta không nói gì hết, đó là nhắc tôi đó. Cho nên, tại sao mình phải đầu trợ, tại sao mình phải có cái này, bởi vì một là mình tự

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

nhắc mình, hai là người ta nhắc dùm. Mà người ta chỉ nhìn, miệng chữ o mặt chữ a là đủ rồi, chưa đợi người ta lên tiếng.

Cho nên, tuy nói tu là tu tâm nhưng chúng ta cần hình thức chứ. Và nó còn tới 1 tỷ lý do đằng sau. Tôi chỉ kể có 2 cái thôi: Một là trong hình thức này mình dễ tự nhắc và người ta cũng nhắc mình; tuy nhiên, nói như vậy, không có nghĩa là mình tôn thờ hình thức; nhưng cũng không có nghĩa là mình coi thường hình thức. Mặc dù, đức Phật dạy rất rõ.

Hạng thứ nhất chỉ tránh xa điều xấu trên hình thức mà không tránh về tinh thần. Hạng thứ hai là tránh về tinh thần mà không tránh về hình thức. Ngài nói cho mình nghe có 4 hạng như vậy tồn tại ở đời thôi; nhưng cả hai trường hợp Ngài đều coi trọng hết. Chứ đừng vì nghe bài giảng này xong nói : coi trọng nội dung bất chấp hình thức thì cái đó không nên. Các vị tưởng tượng đi, các vị nét na, các vị có giáo dục, các vị có trình độ là chuyện của các vị chứ nếu người con gái đi ra đường tay cầm lon bia có kỳ không? Dù trong lon bia mình đựng đỉnh với ốc về nhà làm việc nhưng người ta đâu biết cái gì ở trong nhưng ở đây có ai cầm lon bia đi ngoài đường không? Kỳ.

Bởi vì sao, bởi vì mình không muốn đánh động sự chú ý không cần thiết từ người khác, mình không muốn đánh động sự chú ý tiêu cực từ người khác. Thế là mình phải cần đến một hình thức để mình đừng gây hiểu lầm cho người ta. Trừ trường hợp tránh không được thì thôi. Lúc đó mình phải quay về với mình, kệ, tiếng đời thị phi, mình đâu có sống hoài với lời khen chê của người khác. Đó là trong trường hợp tránh không được, chứ nếu tránh được cũng đừng để cho người ta hiểu lầm. Tào có một câu:

Qua điền bất nạp lý

Lý hạ bất chỉnh quan

= đi ngang ruộng dưa đừng sửa giày, khi mình khum xuống sửa sửa người ta tưởng nhằm mình trộm dưa.

Lý hạ = đi ngang cây lê đừng sửa nón, ở xa xa người ta tưởng mình hái trộm.

Có nghĩa là mình không có làm nhưng mình cũng đừng có gây hiểu lầm cho người khác. Các vị có đọc Tam Quốc các vị nhớ ông Quan Công, Quan Vũ, có lần đó Lưu Bị vắng nhà nhờ Quan Vũ ở lại bảo vệ mấy bà vợ, thời đó loạn lạc, kẻ thù Lưu Bị rất là nhiều, đủ thành phần hết, Viên Thiệu, Tào Tháo,.. ai cũng thù. Nghe nói là giặc dã nhiều nhưng, đừng nói khía cạnh chính trị, chỉ nói khía cạnh hình sự, xã hội thôi nó đã rồi rồi; cho nên Lưu Bị trước khi đi kêu Quan Công : Anh đi công việc em ở nhà coi dùm bà chị dâu. Mỗi người một phòng, theo sắp xếp thì phòng Quan Công án ngữ phòng bà vợ Lưu Bị. Đứa nào muốn chạm tới bà vợ kia là phải qua xác Quan Công; Theo sách nói thì đời xưa võ nghệ của thiên hạ qua được Quan Vũ thì đếm đầu ngón tay, cho nên, yên tâm. Nhưng có một điều, Quan Công suốt đêm không ngủ, tay cầm ngọn đuốc đứng trước cửa phòng chị dâu, để chi? Nè, nhìn tôi nè, vì đuốc là ánh sáng, suốt đêm nhìn thấy đang cầm đuốc buồn ngủ gần chết mà vẫn cầm, vì sao? Vì tuy là mình không bắt kính, thất lễ với chị dâu nhưng cũng không nên để người ta dị nghị.

Tướng nó quan trọng lắm. Mình không có làm nhưng về hình thức mình tránh để cho người ta hiểu lầm.

Tại sao tôi đi một vòng xa có vẻ lạc đề? Là bởi vì tôi sợ bà con sau khi nghe bà con nói, tu tâm không tu tướng là sai. Mình không có làm nhưng mình phải giữ niềm tin cho người ta.

Các vị có nét na thùỵ mị cách mấy nhưng mà con gái cầm lon bia đi ngoài đường cũng kỳ. Bên Mỹ ở chùa tôi ở bị gặp rắc rối, Phật tử họ cúng tuần, các vị biết họ đặt đồ ăn nhà hàng chay đem vào chùa, ác chỗ là súp cua cũng là chay, mì xào gì cũng chay, nói chung chay everything, họ cho vô lon lon, bỏ thùng lớn họ đem vô. Các vị biết thùng như thùng bia. Kể từ dạo đây, thôi rồi lượm ơi. Nó chụp hình, nó đem lên facebook, nó nói lễ ở chùa công khai bia rượu. Dân Mỹ ai cũng biết chữ bia – beer – ác như vậy. Ông sư trụ trì ông tá hòa, sau đó mấy người Phật tử lên họ trả lời nhưng số người tin hơi bị nhiều. Mà trong cái ruột đó là đồ chay. Nhà hàng họ gặp cái thùng nào tiện tiện là họ quơ hết. Cho nên tôi gặp bà con đưa tôi mấy cái hộp tôi phải coi kỹ lại nó là cái gì.

Tôi bị mừng hụt mấy lần. Đưa tôi cái phong bì thiệt là mới, trong có hai chục ngàn. Cho nên từ đó tôi phát nguyện, cẩn thận với hình thức; có người họ gặp tôi, họ mê họ chào họ thưa, họ về họ nói xấu. Họ chào, họ thưa xong họ đi về, họ chụp hình kiểu selfie, họ về họ nói, sư nói chuyện với phụ nữ thấy sư vui hơn nói chuyện với nam. Cho nên, từ đó tôi gặp người đẹp tôi sợ. Tôi gặp phong bì đẹp tôi cũng sợ. Tôi gặp ai cúng cái gì tôi cũng sợ là chỗ đó. Vì sao? Vì hình thức rất là quan trọng.

Cho nên đức Phật Ngài dạy, có những thứ cần phải giữ khoảng cách, giữ cự ly hợp lý và thông minh. Hợp lý là sao? Cái gì tốt, cái gì cần, kéo nó lại gần; cái gì có hại, cái gì nguy hiểm, đẩy nó ra xa. Đó là bài kinh một.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Bài kinh hai Ngài dạy cái gì? Ngài nói hãy cẩn thận, nhiều khi con chỉ giữ cự ly trên hình thức thôi. Gặp thì lù lủ trốn. Có nhiều người họ lù lủ trốn, gặp phụ nữ mình không có tiếp xúc nhưng mà mình hỏi riêng xin số phone, gọi là lù lủ trốn. Cho nên, nhớ cẩn thận cái này.

Đức Phật dạy:

- Có những người chỉ tránh trên hình thức mà không tránh trên nội dung.
- Có những người tránh trên nội dung mà không tránh trên hình thức.
- Có những người tránh cả hai
- và có những người không tránh cả hai.

Bài giảng đêm nay tôi muốn nói cái gì?

Bà con ôn lại dùm tôi một bài rất là nhẹ : chữ Dao/ Diêu= xa. Kể từ đêm nay, tự lòng mình hỏi mình đi, tôi đang gần cái gì? Tôi đang tránh cái gì? Để làm được chuyện tránh và chuyện gần đó tôi phải xa cái gì. Kể từ đêm nay. Bởi vì mình muốn học giỏi mà mình còn lười không được.

Trong kinh Nam truyền ghi rất rõ chỗ này.

- Muốn trau dồi đức lành nào mình phải ở gần người họ mạnh đức lành đó.
- Mình muốn tránh tật xấu nào phải xa người mạnh tật xấu đó;

Mình muốn kiêng rượu mà ở gần thẳng nát rượu thì hơi bị khó. Mình muốn kiêng đi chơi đêm mà ở gần thẳng 2h sáng mới về nhà là không được. Các vị nghe tôi nói không? Mình muốn bỏ tánh bủn xỉn, ganh tị, tị hiềm, so đo, ke re, cắt rứt mình phải tránh người có tật xấu đó, phải tránh. Cho nên trong kinh dạy rất rõ, muốn trau dồi cái gì phải ở gần người mạnh cái đó, muốn loại bỏ cái gì, muốn mài mòn cái gì phải tránh người mạnh cái đó. Rất là quan trọng.

Và, tôi cũng phải báo luôn cho các vị biết, đó là, trong sách thiền của Nam truyền, có phần trau dồi 37 Bồ Đề Phần, nói luôn nguồn gốc đó là chú giải bộ A Tỳ Đàm đầu tiên, nói vậy các vị không hiểu được cho nên tôi nói cách khác. Đó là tất cả các sách thiền của Nam truyền đều luôn luôn lặp đi lặp lại điều tôi vừa nói: Muốn trau dồi giác chi nào, muốn trau dồi chánh đạo nào trong Bát Chánh Đạo, muốn trau dồi quyền nào trong 5 quyền, lực nào trong 5 lực, muốn trau dồi Chánh cần nào, muốn trau dồi như ý túc nào, nói chung muốn trau dồi thiện pháp nào, thì mình buộc phải gần người mạnh cái đó.

Mình muốn học giáo lý, là mình phải gần người uyên bác, chứ mình không ở gần cha ăn rồi hít thở hít thở là chết; ông đầu chuyên về sách vở. Nhưng nếu mình muốn ngồi thiền mà ở gần ông nói nhiều dầu ông giỏi bằng trời cũng không được, mà mình ở gần ông hít thở hít thở. Bởi vì mình muốn ngồi thiền phải nhìn tướng ông là mình muốn hít thở rồi. Còn muốn giỏi giáo lý phải gần ông uyên bác lẹ tay, lẹ miệng. Hiểu không? Mình muốn trau dồi tánh nhẫn phải gần người giỏi nhẫn, muốn hào sảng phải gần người hào sảng.

Các vị tưởng tượng ông đó ông dạy đạo đức cho đám học trò, nhà quê mà, ông là thầy đồ, ông không lấy tiền công, bố mẹ mấy đứa bé cũng biết điều, nói với ông, thưa thầy, tụi con cũng nghèo, thầy không cần, đừng bận tâm; dù gì cũng có cái lễ, kính thầy; nải chuối, có người thì cho mấy cái bánh gai, có người cho bát xôi đồ, có cậu đó cậu ngưng ngưng cậu không nói, chờ người ta lui cậu bèn lên, nói: thưa thầy con nghèo nhất trường này. Nghèo cái gì con là quà nhiều nhất, con vừa bánh đa vừa gà. – không, con đem thầy bánh đa thôi, còn con gà, thầy ăn bánh đa lỡ rớt con gà nó xử lý. Xong cậu bung con gà về.

Thầy tính dạy đạo đức làm người mà thầy gặp con thầy lạy con luôn. Ông thấy nó bung con gà là ông chịu rồi. Gà mái tơ, gà trống thiên mà, mập ú ú u. Ông chịu rồi. Hỏi nó tại sao nó nghèo mà quà nó nhiều, nó giải thích : Phần của thầy chỉ mấy cái bánh đa thôi, bánh đa nướng.

Đức Phật Ngài dạy thế này, cái gì hại con – xa; cái gì lợi cho con – gần. Cả đời tu của con chỉ gói gọn trong một chữ thôi: Cự ly. Nhưng Ngài sợ mấy cái đầu bư mình hiểu không tới, Ngài mới giảng bài kinh thứ hai, tránh có 2 trường hợp:

- Tránh trên nội dung
- Tránh trên hình thức

Con phải tự xét con thôi. Con phải tự xét con đang tránh ở mức độ nào.

Tôi có dịp gần gũi tăng ni, Phật tử, tôi thấy có nhiều người họ nói với tôi, họ nói: Mình tu là tu nội dung, ai tu hình thức. Đó là chót lưỡi đầu môi, đầu có thực tế.

Các vị tự hỏi lòng mình coi. Mình tu Phật thường mình tu hình thức hay mình tu tâm? Tôi cho các vị cơ hội lần nữa. Ai cũng biết tu là tu tâm không có tu hình thức nhưng quý vị thường là tu tâm hay tu hình thức?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Nghe kỹ câu hỏi.

Bản thân các vị thường tu cái nào nhiều?

Bởi vì sao? Bồ thí – các vị bồ thí tâm hay bồ thí hình thức? Bồ thí có 2 cách: Bồ thí kiểu thả diều và bồ thí kiểu thả chim. Bồ thí kiểu thả chim mình buông ra là chim nó bay mình không màng tới nó bay về đâu. Còn bồ thí kiểu thả diều có nghĩa là nói là thả thật ra giữa con diều với mình còn có quan hệ, mình còn ràng buộc quyền sở hữu nơi con diều có đúng không? Chơi, khi nào tắt nắng mình bèn buộc dây đem diều về, có đúng không?

Ở đây cũng vậy. Nói bồ thí chứ tôi toàn dân thả diều không. Có ông trụ trì đó, Phật tử cúng dường mà ông mệt lắm, bắt ghi tên đầy chùa hết. Nó cúng cái gì trên chánh điện nó bắt treo tên đây, nó khôn lắm, nó cúng gạch ngói âm âm, toa-let thì nó kêu không được treo đó, treo chỗ khác thơm hơn. Ông mệt lắm. Cho nên có bữa đó Phật tử vô chùa, ngồi đồng thể này, nguyên đàn thí chủ nó dành ngồi trước, đám hồi chiều mới cúng chùa rằm tháng giêng này, vòng vàng, kim cương, cẩm thạch nó dành ngồi trước. Bắt đám già tai mờ mắt điếc ngồi sau. Còn đám mặt bự ba vòng sáu múi nó giành ngồi trước vì nó cúng dường nhiều tiền. Trụ trì bực quá, ông lựa cách nói nào nó hiểu mà nó đừng giận, nó cười càng tốt; ông nghĩ ra cách, ông nói: Sân chùa chật như vậy mà giờ ai cũng dành thả diều, sao không ra ngoài đồng thả?

Nguyên đám nó ngồi nó nói: Bạch thầy, con đâu có thả diều hồi nào. Ông mới đem diều tôi vừa nói ra ông giảng. Ông nói, các con làm công đức mà các con còn ràng buộc cái tôi trong đó là các con đang thả diều đó. Hiểu không?

Chưa đâu. Cũng ông trụ trì đó. Dân Bắc kỳ có nghe câu chuyện này chưa? Cũng ông trụ trì đó luôn. Bữa đó, ông họp mấy thằng đệ tử thấy ghét, ông nói, thầy biết các con thương chùa, thương thầy, kính Phật, trọng tăng, thầy nói ra ngại quá. Chặt lưỡi 2-3 lần. Mấy đứa coi đức lại chuông, khánh ở chùa. Đệ tử nói: Bạch thầy, chuông mình là chuông xưa, chuông cổ, ăn trộm lấy mấy lần công an bắt đem về cho mình thầy không nhớ hả? Chuông mình là bạc tỷ đó thầy.

– Không. .. bạn tâm âm thanh, chuông là phải tiếng cho ngon, khánh là phải tiếng cho ngon.

– Thừa thầy, chuông mình tiếng ngon nhất trong vùng này mà thầy

– Chưa có ngon lắm. Các con đánh các con nghe nè, chuông lớn nè “bon”, chuông nhỏ nè “chen”. Bon với chen sao tu.

– Giờ thầy muốn nghe tiếng gì? – Một chữ “buông”. Chuông, khánh đều đánh ra một chữ “buông, buông” mới tu được. Mà thầy phải ra lay đám phùng đức, đức sao mà tiếng chuông ra tiếng buông mình mới nhận, chứ còn tất cả các chuông thầy thử hồi tối, từ trên bàn thờ tổ ra tới chánh điện, tất cả đều ra chữ “bon” “chen”. Điều đó nó ứng vào chùa, nguyên một lũ không tu hành gì hết cứ bon, chen, bon, chen. Nói vậy thôi. Mà thôi, các con không cúng thì thôi. Nghĩa là các con biết chùa kỵ tiếng chuông, khánh. Từ đó chùa bớt bon, chen, chỉ còn nghe buông buông.

Cho nên, chúng ta phải biết chữ này. Đó là tu có 2: Tu Tâm & Tu Tướng. Bỏ tướng không được nhưng tập trung vào tướng không xong.

Hôm nay, ngày mai, tối nay, tôi muốn bà con rời chùa, ra khỏi chùa cứ nhớ văng vẳng bên tai : Tiêu Dao. Đêm nay chỉ chữ “dao” không mà giảng nguyên một thời, ông có hứa không bỏ chữ “tiêu” vậy chữ tiêu đây là gì? Tiêu = Chơi, tiêu khiển.

Tiêu dao = đi chơi xa.

Như vậy mình tu là mình tu chữ “dao”. Nãy giờ có ai hiểu chữ “dao” chưa? Chữ “dao” rất quan trọng. Còn chữ “tiêu” sao? Rất là quan trọng.

Dân Bắc Kỳ kêu con tò he, biết chữ đó không? Trước mặt tôi ai còn thích chơi cái đó không? Chơi tò he chơi sao? Hay chỉ mua về chưng thôi? Mấy vị vẫn còn chơi hả? Ngày mai cho tôi một cái.

Tại sao tôi giảng chữ “tiêu” mà tôi đem chữ đó ra? Tôi hỏi bà con, bà con một rừng ở đây, tôi hỏi ai thích chơi không thì chưa tới một bàn tay. Tại sao? Tại sao số người không giơ tay là không thích chơi, tại sao vậy? Có tuổi rồi, đúng không? Thứ hai, cái đó đâu có giá trị đâu. Nếu mà con tò he nó bằng vàng thì may ra, chứ nó bằng đất mà nó xấu, nó dành cho con nít.

Giả định như con nó đòi có mua không? Giả định mình còn thích, mình cũng mua, đúng không? Nhưng cái mình mua cho con và cái mình mua cho mình lỡ nó bị hư bị vỡ bị mất mình có đau không? Có tiếc của không? Tại sao vậy? Giờ hiểu chưa? Hiểu chữ chơi chưa? Hiểu tôi muốn nói gì chưa?

Trong cuộc sống này, khi anh đặt vấn đề quá lớn. Cuộc sống này làm cho anh khổ nhiều hay khổ ít là do anh đặt thang giá trị mà anh áp đặt lên mọi thứ. Hiểu chưa?

Các vị có nghe câu này không? “Hãy cứ là tình nhân”. Nếu mình mền thôi.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Trong kinh có câu này hay lắm, nghe câu này, vạch áo coi có chỗ trống xăm câu này vô. Tôi hay xúi Phật tử xăm mình lắm, xăm trở hồ báo.

Thích cái gì, ghét cái gì càng ít căn càng tốt. Căn = 6 căn. Hiểu câu này không?

Tôi ví dụ đại đi. Cô ôm hoa này nè. Tôi thương cổ bằng mắt, tôi thích nhìn cổ lắm, tôi thương cổ bằng lỗ tai là tôi thích nghe cổ nói, theo các vị vậy là đủ hay có muốn thêm nữa không? Khi tôi hôn cổ tôi hôn bằng cái gì? Bằng mũi, khi tôi chạm vào cổ tôi chạm bằng cái gì? Bằng tay. Khi tôi nhớ cổ tôi nhớ bằng cái đầu. Như vậy thì tôi thương cô bằng mắt, tai, mũi, thân, ý. Hết mấy trong 6? 5 rồi. Như vậy, bây giờ tôi giảm lại, tôi chỉ thương cô bằng mắt và bằng ý thì việc đó tốt hơn hay tôi thương bằng cả 5? Thương càng ít căn càng tốt phải không? Có đúng chưa? Tại sao vậy? Càng ít càng bớt phiền. Giờ hiểu chưa?

Thí dụ giờ tôi thấy các vị đeo đồng hồ tôi thích quá, mà tôi chỉ thích thôi. Tôi không hành động gì thêm nữa thì không có chuyện gì xảy ra, đúng không? Nhưng nếu tôi thích bằng cách tôi làm đủ trò để tôi có cái đồng hồ đó thì các vị có thấy sự cố không? Giờ hiểu chưa?

Tôi thương một người trong đây mà tôi chỉ thương bằng mắt, bằng cái đầu, tối nay tôi về tôi không ngủ tôi làm thơ, tôi uống trà nhưng mà tôi không đụng chạm gì cô hết và tôi cũng không cho cô biết là tôi thích cô thì như vậy cái đó nó ít bậy hơn là lát tôi xấp ra tôi xin facebook, số phone, zalo, email có đúng không? Giờ hiểu chưa?

Cho nên, câu mà “hãy cứ là tình nhân” có nghĩa là sao? Đừng cười. Đừng xấp vào nhau. Đừng ràng buộc đời này bằng quá nhiều hệ lụy. Cho nên, tại sao có chữ “tiêu” là bởi vì đời sống nói hơi tàn nhẫn nó chỉ là một cuộc chơi. Tại sao gọi là chơi? Bởi vì đứa bé nó không hiểu gì hết, cho nên, nó thích đất sét; một ngày nó hiểu rồi thì nó không hứng thú nữa. Hiểu không? Có rất nhiều thứ trong đời này chúng ta sẽ không thích nó nữa vì một hoàn cảnh, vì tuổi tác, vì sức khỏe, vì ...blabla.... chúng ta sẽ bỏ. Có không? Có rất nhiều thứ khi chúng ta không tiếp tục thích nữa thì chúng ta không còn trẻ con nữa, vì chúng ta không ở vào hoàn cảnh, môi trường đó nữa, thế là chúng ta bèn không thích nó. Có không?

Đức Phật Ngài dạy rằng: Thân này và tâm này nó luôn luôn biến chuyển, sinh diệt liên tục; chúng ta sở hữu cái gì đó, một là nó bỏ mình, hai là mình bỏ nó. Có đúng không? Một là nó bỏ mình, là nó hư, nó bị trộm, bị mất; Hai là mình bỏ nó, mình chán nó, mình không thích nó nữa;

Cho nên, Phúc thay kẻ nào chỉ yêu bằng một, hai căn thôi; và **đáng thương** (?) kẻ nào làm một lúc 6 căn. Dầu thích hay ghét mà càng nhiều căn thì càng nguy. Tất cả chỉ là một cuộc chơi thôi. Giống như một con tò he vậy. Càng bớt hệ lụy thì càng ít khổ. Đó là ý nghĩa chữ “tiêu”.

Mà tôi biết tôi nói đại chúng trước mặt tôi hay những người nghe lại bài giảng rất là sốc khi tôi nói rằng: Đời sống này là cuộc chơi. Đúng. Nó chỉ là một cuộc chơi; sáng dậy, tắt thở thì cuộc đời mình sang trang; người tôi thương nhất trong pháp hội này, tôi muốn ngồi gần, tôi muốn nắm tay, ... chỉ cần người đó ngưng thở 15 phút các vị nghĩ coi có hứng thú không? Và nếu đêm nay, cái xác người này được đem vào căn phòng vắng chỉ có 2 đứa với nhau các vị nghĩ tôi có ngủ được không? Gia đình có đồng ý cho tôi được chung giường luôn. Các vị nghĩ tôi có thoải mái? Mà tất cả chỉ khởi đi bằng 5 phút em quên thở. Chỉ 5 phút thôi.

Và, các vị có đồng ý với tôi vận mệnh thế giới, thí dụ chiến tranh Ukraine, Nga, vấn đề của Iraq, vấn đề của Israel – Hamas, tất cả những rắc rối đó nó có thể được tác động nghiêm trọng bởi chuyện quên thở của ai đó trong vòng 5 phút, có không? Có hiểu tôi nói gì không? Thí dụ, Putin quên thở 5 phút thì cuộc diện Ukraine có thay đổi không? Ông trùm Hamas, Israel quên thở 5 phút thì... giờ hiểu chưa? Vậy thế giới này có phải là cuộc chơi không? Nếu ông Phạm Nhật Vượng quên thở 5 phút, chứng khoán Việt Nam bùm, Vinfast, có vấn đề ; cả samsung cả Huyndai cũng vậy, ông nào quên thở 5 phút, bùm. Mercedes, BMW, Toyota,... 5 phút, bùm. Bao nhiêu thị trường chứng khoán ảnh hưởng nghiêm trọng, cả chính trường, thương trường, chiến trường bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Chưa kể có nhiều người quên thở là cả tình trường cũng vậy.

Giờ tôi đang nói mà tôi gục xuống thì đạo trường cũng vậy. Một mình tôi. Hiểu chưa? Chính trường, đạo trường, tình trường, chỉ cần một tích tắc quên thở của ai đó là xong. Như vậy, rõ ràng, thế giới này là một cuộc chơi. Có điều mình nghe “cuộc chơi” nó tàn nhẫn, nó phũ phàng, nó bạc bẽo quá. Nhưng khổ thay nó là sự thật. Nó là sự thật.

Cho nên, Phật dạy: Mọi thứ do duyên mà có rồi cũng do duyên mà đi. Ngày nào chưa chứng thánh, chưa chấm dứt phiền não thì chúng ta tiếp tục cu r mang hình hài này, để mà đi tới, mượn nó để mà hoàn tất cuộc tu, hoàn tất đạo nghiệp, hoàn tất quãng đường còn lại.

Chúng ta phải luôn luôn tâm niệm rằng: Đường vào rừng cũng chính là đường ra khỏi rừng, chúng ta khổ là vì nó nhưng cũng phải thoát khổ bằng chính nó.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Tôi vẫn thường nói, chúng ta giống như một người chết đuối, không biết dựa cái gì chúng ta phải vin vào cái xác chết, để mà lội vào bờ. Thì cũng vậy, người tin Phật, tu Phật, nhất tâm cầu giải thoát, chán sợ sanh tử phải coi cái hình hài này như một xác chết mình phải dựa vào đó mình tu. Giờ các vị còn trẻ, còn đẹp, còn yêu đời, còn ngon, các vị thấy cái này hơi quá; Nhưng bữa nào có tuổi rồi, trong một đêm nằm một mình đối diện với bốn bức tường trắng, chỉ nghe mùi ế, nghe bước chân y tá, lúc đó các vị sẽ gọi thầm tên tui, sư ơi sư ở đâu, con nhớ lời sư nói. Thì lúc đó ông vô hũ lâu rồi. Có hiểu không?

Nên đời chỉ là một cuộc chơi.

Các vị có thể tin tôi hay không thì tùy, các vị nghĩ về tôi thế nào cũng tùy, nhưng các vị nghĩ coi có đúng vậy không. Những gì các vị đang sở hữu chỉ là con tò he thôi. Nó quý đối với các vị nhưng đối với tôi nó không là gì hết. Nó quý đối với người này nhưng đối với người kia nó không là gì hết.

Ở bên Thụy Sĩ, tôi thường đi chơi hồ, chơi đồi, tôi đi ngang rất nhiều villa lạ lắm quý vị. Những tài sản lớn thường ít người thừa kế quý vị. Vì gia đình càng giàu khả năng vô sinh càng lớn. Có ai biết chuyện đó không? Càng giàu, giàu thú dữ chứ không giàu lon coong, giàu thú dữ khả năng vô sinh rất lớn, khả năng sanh ra được nó ề ọet, xanh lè, nhiều, không biết tại sao.

Ông kỹ sư gân thắt của tui, ông sống chín mươi mấy tuổi, cuối cùng ông bị lẫn, ông đi vào nhà già ông chết trong đó, rất nhiều công trình quanh chỗ tôi ở công trình lớn, đẹp, sang do một tay ông; nhà ông thiết kế và ông giám sát; cuối cùng ông không nhớ ông là ai.

Cho nên, có lời khuyên một vị thiền sư, tôi nghĩ rằng, các vị cần nhớ, ngài nói như thế này: Hãy thường xuyên chánh niệm, đừng chạy theo cái gì mình thích và ghét nhiều quá. Đừng dành quá nhiều thời gian cho những thứ mình thích và ghét. Vì nếu không, sẽ có một ngày con có hết mọi thứ mà con không đủ trí nhớ để biết nó là gì và để làm chi.

Tôi nhắc lại nha.

Hãy thường xuyên sống chánh niệm, đừng chạy theo, đừng nặng lòng quá nhiều với những gì mình thích và ghét, bởi vì nếu thất niệm quá lâu, sẽ có một ngày con có rất nhiều thứ nhưng con không đủ trí nhớ để biết đó là gì và con giữ nó để làm chi.

Câu nói này rất là quan trọng. Quan trọng lắm quý vị. Sẽ có một ngày mình thấy nó rất là bẽ bàng, rất là mỉa mai khi mình sở hữu quá nhiều thứ mà toàn là những thứ mình không cần đến.

Tôi nhắc các vị một lần nữa. Hãy nhớ lấy lời tôi.

Những gì hôm nay các vị thấy quý, sẽ có một ngày theo năm tháng, cái nhu cầu của mình đối với nó giảm dần. Ở đây có ai biết chuyện đó không?

Những gì hôm nay các vị thích nhất thì theo năm tháng nhu cầu của mình đối với nó giảm dần; khi nhu cầu giảm dần thì giá trị nó cũng giảm theo, có đúng không ta?

Nhớ cái đó. Tôi không có hù, nhưng về nghĩ kỹ coi nó có đúng không.

Chưa kể còn chữ fashion, chữ tiêu là chơi nhưng tôi không muốn dịch là play, game mà tôi muốn dịch là fashion. Ở đây có ai hiểu fashion là gì không? Thời trang có nghĩa là gì? Thời = thời thượng; thời trang = trang phục chạy theo thời gian.

Thí dụ tui Chanel, LV, Gucci, trang phục mùa thu 2023 nó chuộng tông màu sáng; tùy trang phục mùa đông chuộng tông màu tối. Hiểu không? Chanel mùa thu năm nay được mấy bà mấy cô rất chuộng. Nhưng từ mùa thu qua tới mùa đông nó demode rồi đúng không? Mới có mấy tháng đã luống tuổi rồi, nói gì mùa thu sau.

Thế giới này là thế giới của fashion. Nếu các vị kêu tôi diễn tả thế giới này tôi sẽ diễn tả bằng một từ mà bà con rất quen tai là fashion. Chữ đó đau lắm quý vị. Mấy bà mấy cô không nghe Phật pháp nghe fashion mắt sáng ngời lên “đâu, đâu”. Người biết Phật pháp nghe fashion đau lắm. Tại sao đau? Fashion nó ngắn hạn, tốn kém, có đúng không? Vì nếu dài hạn nó không gọi là fashion. Cái này của tui đâu gọi fashion.

Fashion phải là ngắn hạn, đã là fashion phải tiền. Không có fashion nào rẻ. Tôi biết Âu Châu, Việt Nam sau này cũng vậy thôi. Muốn may cái gì đó, chẳng hạn mấy nhà may nổi tiếng mình muốn may cái gì, nó đo xong xuôi nó may mình một bộ áo, một bộ bằng vải mặc được trước, bộ bằng giấy, đây ai biết khăn nén; sẵn tôi nói luôn cho biết, rất nhiều người hải ngoại giờ họ đi xa họ xài đồ lót toàn giấy một lần, không giặt. Tôi phải nói hết cho quý vị biết, không thôi các vị ngạc nhiên.... Mấy tiệm thời trang nổi tiếng họ đo xong xuôi họ may cho mình một bộ bằng giấy, mình mặc mấy ngày trong lúc mặc thấy cái cổ hơi chật, tay áo hơi dài, chiết eo, xẻ tà có tí lỗi, họ biết. Tôi nói họ vậy vậy đó. Chính vậy nó đắt ghê lắm, là họ may tới hai lần.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Tại sao tôi lạc đề đem chuyện đời nói ở đây? Tôi muốn nói chữ fashion là tốn kém, ngắn hạn, giả tạo, tất cả những cái đó chính là cuộc đời của chúng ta, có đúng không? Cuộc đời chúng ta có tốn kém không? Có giả tạo không? Có ngắn hạn không? Như vậy chữ fashion để nói cuộc đời, thân phận mình có đúng không? Nếu các vị gật đầu, tôi hỏi các vị thêm câu nữa: Như vậy, cuộc đời mình phải là cuộc chơi không? Đó chính là chữ “tiêu”.

Đêm nay tôi vừa giảng xong chữ “tiêu dao”. Chúc các vị một đêm vui.